

ת"פ 1167/09/21 - מחמוד אחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 1167-09-21 מדינת ישראל נ' אחמד
תיק חיצוני: 303218/2021

בפני **כבוד השופט סימי פלג קימלוב**
מבקש **מחמוד אחמד**
נגד
משיבה **מדינת ישראל**
החלטה

בקשה לביטול כתב אישום בהיעדר שימוע

לפניי בקשה לבטל את כתב האישום שהוגש נגד הנאשם וזאת מחמת אי קיום חובת היידוע בדבר זכות השימוע, מכוח סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

רקע

1. ביום 01.09.2021 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, שבוצעה לכאורה ביום 25.03.2021.

2. בדיון שהתקיים ביום 07.02.2022 העלתה ההגנה בעל-פה טענה ביחס לפגם בקיום חובת השימוע והיידוע והשלימה טיעונה גם בכתב. לטענת ההגנה, בתיק אכן מצוי מכתב יידוע מתאריך הנושא מדבקת דואר רשום והממוען לכתובת מגוריו של הנאשם עליה אין מחלוקת, אלא שהנאשם לא קיבל את המכתב מעולם. נטען, כי המכתב חזר בציון "לא ידוע", וממילא המכתב לא נתקבל אצל הנאשם ולכן יש מקום לבטל את כתב האישום.

3. ההגנה השלימה טיעוניה בכתב והפנתה להנחיית פרקליט המדינה 14.21 "הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים" וכן לסעיף 28 בהנחיה שעניינו בצורך בשקידה סבירה של התביעה להמציא מכתב שחזר כ"מען לא ידוע" או "עזב".

4. המאשימה טענה מנגד, כי ביצעה את המוטל עליה ועמדה בחזקה המוטלת עליה למשלוח הדואר. מעבר לכך נטען כי המכתב נשלח לכתובת אותה מסר הנאשם בחקירתו ובכתב הערובה עליו חתם עת שוחרר

ממעצרו. נטען, כי גם אם ימצא שאירעה תקלה, הרי שהסעד הראוי הוא מתן אפשרות לבצע שימוע מבלי למחוק את כתב האישום, מכוח דוקטרינת הבטלות היחסית.

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בהנחיית פרקליט המדינה 14.21 "הליכי יידוע ושימוע בהליכים פלייליים", באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי בלבד, כך שעל המאשימה לאפשר לנאשם לקיים שימוע בדיעבד, שעה שכתב האישום עודנו תלוי ועומד אך בטרם התקדמות כלשהי בהליך.

6. בענייננו, התביעה קיימה את דרישות החוק כדי לעמוד בחזקת תקינות המעשה המנהלי ובחזקה הקבועה בסעיף 60א(ג) לחסד"פ בדבר הוכחת עצם המשלוח. לשון החוק מציינת מפורשות: "**נשלחה** הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". דהיינו, על מנת לעמוד בחזקה וליהנות מהפטור בדבר הצגת אישור מסירה חתום, יש להוכיח לכל הפחות **את עצם המשלוח**.

7. אין מחלוקת, כי מכתב היידוע נשלח כדין בתאריך 20.07.2021 ולפי החובה המוטלת המאשימה, לכתובתו המעודכנת של הנאשם במשרד הפנים, במשטרת ישראל, בכתב הערובה עליו חתם עת שוחרר על ידי קצין משטרה בתנאים, בכתובת אותה מסר בחקירתו ובתדפיס המידע הפלילי באותה העת. לאחר שהמכתב הוחזר בציון "מען לא ידוע", רק אז הוגש כתב האישום.

מכאן, שהמאשימה אכן פעלה לשליחת מכתב אל הכתובת הידועה של הנאשם, ובכך עמדה בחובתה המרכזית על פי דין.

8. באשר לשאלה האם המאשימה לא עמדה בחובתה לפעול "בשקידה סבירה" על מנת שמכתב היידוע יימסר לתעודתו, ראשית אדגיש, כי הנחיית פרקליט המדינה 14.21 "הליכי יידוע ושימוע בהליכים פלייליים" **מחריגה את התביעה המשטרית מהחובות המוטלות על הפרקליטות**, אני סבורה כי הגם שאין לדרוש מהמאשימה לפעול בכל דרך אפשרית על מנת לאתר את הנאשם, בנסיבות המקרה דנן ובהינתן שמכתב היידוע לא חזר מסיבת אי דרישה על ידי הנמען, המאשימה יכולה הייתה לפעול בדרכים נוספות, ללא השקעת מאמצים בלתי סבירים, על מנת לאתר את הנאשם ולוודא שהמכתב יימסר לתעודתו. כך, יכולה הייתה המאשימה לנסות ולאתר את הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שלו.

9. בנוסף, אני סבורה, כי יש טעם מסוים בטענת ההגנה כי היה על המאשימה להמתין 30 ימים מיום 18.08.2021 מועד קבלת ההודעה שהנמען אינו ידוע במען, טרם הגשת כתב האישום. עם זאת, משקלו של מחדל זה אינו רב כלל, שכן לאחר שכבר היה ידוע שהמכתב לא הגיע לתעודתו לא היה צפי סביר לשינוי בנסיבות גם אם יחלפו 30 ימים.

10. מנגד, אין בידי לקבל את דרישת ההגנה לחייב את המאשימה לפעול לביטול כתב האישום לאחר הגשתו.

11. באיזון בין השיקולים והאינטרסים השונים בהליך זה, כאשר מחד המאשימה עמדה בחובתה המרכזית על פי דין ופעלה לשליחת מכתב ידוע לכתובת הידועה של הנאשם, לכתובת הרשמית המעודכנת, ומאידך המאשימה יכולה הייתה לבצע פעולות נוספות ללא השקעת מאמצים בלתי סבירים אני סבורה שיש ללכת במקרה דנן בדרך הביניים, מכוח עקרון הבטלות היחסית, ולפיו יש לאפשר לנאשם לקיים הליך שימוע בדיעבד, כשכתב האישום נותר תלוי ועומד אך בטרם התקדמות בהליך המשפטי.

12. אכן, קיום הליך שימוע בדיעבד שונה מקיום שימוע כשלא תלוי ועומד כתב אישום כנגד הנאשם, אך אין בו כדי לפגוע במהותו הבסיסית של הליך השימוע.

יפים לעניינו הדברים שנאמרו בע"פ (מחוזי - ים) 30541/06 **מדינת ישראל נ' יצחק בן אברהם כהן** (25.2.2005):

"עיון בחוק והשוואתו להצעת החוק מלמד כי הפרת חובת היידוע אינה אמורה להביא לתוצאה כה קיצונית של ביטול האישום. כאשר סבר המחוקק, כי הפרת זכויות דיוניות של נאשמים מצדיקה סנקציה מקדמית עוד בטרם תיבחן שאלת נפקות ההפרה על האישום במסגרת הכרעת-הדין - עשה זאת במפורש. כך למשל הורה בסעיף 77 לחוק, כי הפרת החובה להעמיד לידי הנאשם את חומר החקירה לפי סעיף 74 לחוק תגרור "סנקציה", לפיה לא תוכל התביעה להגיש את הראיה לבית-המשפט. בסעיף 60א לא קבע המחוקק כי הפרת חובת היידוע או פגיעה בזכות השימוע יביאו לביטול האישום. יתירה מכך: בהצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 26) (זכות שימוע), התשנ"ט-1999, נאמר כי "לא יוגש כתב אישום בעבירה מסוג פשע נגד חשוד שביקש לממש את זכותו לשימוע לפני שניתנה לו הזדמנות נאותה לממש את הזכות". העובדה שבחוק לא אומצה הצעה זו, מלמדת על כך שהמחוקק לא ראה בהפרת החובות האמורות כמצדיקות ביטול אישומים, ובפרט כאשר ניתן לרפא את הפגמים הנ"ל בעריכת שימוע מאוחר. לכך יש להוסיף, כי המחוקק לא מצא לנכון לכלול ברשימת הטענות המקדמיות שיש בהן כדי להביא לביטול אישום לפי סעיף 149 לחוק, פגמים בהליך הגשת כתב-האישום - בכלל, ובזיקה לזכות השימוע - בפרט".

13. מכאן, כי יש לשמור את הסנקציה של ביטול כתב אישום, למקרים חריגים ויוצאי דופן ולטעמי זה אינו המקרה החריג.

יש להפעיל את מבחן הבטלות היחסית שעל פיו הגעה לתוצאה של ביטול אישום תהיה רק כאשר מדובר בפגם קיצוני בחומרתו בקבלת ההחלטה המנהלית, תוך איזון בין השיקולים השונים. יש לבצע את האיזון בין הפגיעה באינטרס הנאשם אל מול הפגיעה באינטרס בציבור. כל מקרה צריך להיבחן לנסיבותיו, בשים לב למכלול הנתונים, העבירה הנטענת, חומרתה, האינטרס הציבורי, וחומרת הפגיעה בנאשם מנגד.

14. לפיכך, במקרה שלפנינו שעה שהמאשימה עמדה בחובותיה הבסיסיות על פי דין ושעה

שהנחיית פרקליט המדינה מחריגה את התביעה המשטרית מחובת "השקידה הסבירה", ולצד זאת קיים אינטרס ציבורי לקידום מהיר של ההליך, נכון לערוך איזון ולהסתפק בקיום שימוע בדיעבד.

סופו של דבר, אני מורה למאשימה לאפשר לנאשם לקיים הליך שימוע בדיעבד, כשכתב האישום נותר תלוי ועומד אך בטרם התקדמות בהליך פלילי.

אשר על כן, אני קובעת דיון לתזכורת תביעה ליום 29.1.23 שעה 09:00.

נוכח העובדה שחומר החקירה מצוי בידי ההגנה זה מכבר המאשימה תקיים הליך שימוע

בתוך 30 ימים ובתיאום עם ב"כ המבקש.

ניתנה היום, ה' כסלו תשפ"ג, 29 נובמבר 2022, בנוכחות
הצדדים.